

Редактирана след любезната критика на Комбат5, за което голямо благодарско!

Слънцеликият и играчката на скарабея

Фараонът се почеса по свежообръснатата глава и реши, че за вечерното парти ще си облече новата риза, шита от висон и бродирана със защитни йероглифи. Беше я поръчал специално и нямаше начин такъв мощен амулет да не го предпази от новите изобретения на дворцовия готвача. Трети опитвач лежеше в болничното крило готов за опаковане, този подарък май щеше да излезе доста скъпичък. Но от друга страна, фараонът беше поканил тази вечер целия си консултативен съвет от мъдри старци, които така му бяха писнали. Имаше нещо добро в изобретателните готвачи, само трябваше навреме да се намери и извади на показ.

Владетелят си облече ленената препаска и се зае да си обуе двата златни сандала и десетте златни напръстника. В тази жега и това беше много, но нали имаше нубийци с ветрила за еър кондишънинг, още ставаше. Време беше да навести строителството на новите гробници, човек никога не знаеше кога ще му потрябва, Ра да му е на помощ!

Дворцовият архитект беше зает с разработката на новата форма. Фараонът, алма му матер, се беше отказал от традиционната пещера, нещо повече, отказал се беше от традиционния куб и му беше дал за задача да измисли нещо неவிжданo. Например, като лъв с женска глава. Да бе, да, неவிжданo! Ами главната фараонка какво беше! С тези нокти, боядисани с къна, с тези норкови шуби, само как ги носеше в тая жега, не само ги носеше, ами и беше готова да позира за профилен портрет. Нямаше лъв, който да издаяни това. А идеите за гробница не идваха и не идваха. Архитектът с ужас видя как от устието се зададе парадната фараонова ладия. Той имаше още няколко минути живот, докато гребците налягаха веслата! Архитектът затвори очи в отчаяние. Пред вътрешния му взор му се занизаха картини от живота му в една далечна страна, от която го бяха пратили уж на посланическа мисия, а то – доживотна робия се оказа, добре че беше учил навремето разни геометрии. Като дете най-обичаше да разравя мравуняци докато намери скритата мравка-царица. Той се плесна по челото – това беше решение! Щеше да построи на фараона мравуняк, хем неவிжданa тук форма, хем работа за десетилетия, докато свършат, я той, я фараонът щяха да са гушнаи букета от папируси. Архитектът успя да скицира проекта за нула време, спомняйки си с благодарност оня геометър, дето ги торможеше в училище.

Фараонът огледа мястото, недоволно стисна жезъла си и отиде да види какви ги върши този мързеливец Яхия, дето му се правеше на архитект. Намери го със светнали очи, дращещ някакви триъгълници.

- И къде ми е гробницата, питам! Ами ако се скопята утре, Озирис няма да ме приеме в отвъдното!

- О Слънцелики, нима една малка гробница е достойна за твоето величие! Аз съм проектирал най-великия гробищен комплекс за теб! Виж, тук е проектът, това е защитната система, та никой да не се докосне до твоите погребални ленти и да не гледа в твоите погребални канчета, исках да кажа, алебастрови съдове за мозъци и сърца!

- Това е добре като идея, харесва ми! Кажй кой я е измислил!

- О, Слънцелики, в страната от която емигрирах, има малко творение на Изидата, мравка му казват, те строят такива пирамиди за техните царици. – архитектът бързо

скицира една мравка до пирамидата. Поради бързането тя много заприлича на официалната носилка на владетеля, който въздъхна разбиращо.

- И при вас там се е объркало, пак феминизъм, с тия царици мира нямам, нали имам къде седемстотин от тях, та разбирам твоите мравка, ще строят ами, какво ще правят, горките! Харесва ми, почвайте строежа! Впрочем, какво искаш за поощрение?

- Довечера има пир в двореца, казват, - смънка архитекторът.

- Да не би да ти се иска да дойдеш? Може, ама поговори първо с готвача кое става за ядене и кое не. И си носи восък за ушите, че Царица Номер Седем е наред да устройва развлекателната програма, а тя си пада по шумничките тържества.

Архитектът се просна с радост пред чехлите на владетеля. Той не беше лош човек, само да знаеш от коя страна да минеш. Архитектът се замисли дали не може да поговори с готвача за една кулинарна изненада.

Пирът се очертаваше като изключително успешен. Вече бяха изнесли седмина съветници, а готвачът дори не беше поднесъл главния гвоздей в менюто. Ако така вървеше работата, до културната програма на Царица Номер Седем зрителите щяха да са само фараонът и архитектът, който от вълнение не можеше да хапне и един залък!

- Промяна в програмата, о, Слънцелики! – прошепна Завеждащият Културно-Просветните Чарове. – Вашата ослепителна съпруга настоява шоуто да започне веднага след поднасянето на поредното блюдо. Мисля, че се опасява от намаляването на публиката.

- Давай блюдото първо! – кисна се фараонът, но не искаше да разваля настроението на Царица Номер Седем, щото всички знаеха колко посуда отива бадева след нейните темпераментни изблици, а тънкостенните амфори от Шин бяха ръчна работа и струваха скъпо.

Главният готвач лично донесе следващото блюдо, подготвено от него под строгия надзор на архитекта, особено в началната фаза на оформянето. Фараонът хвърли един поглед и побесня. На златната чиния с малахитови бордюрчета се мъдреха едни неща, които приличаха на отдавна изядени и преработени, след това освободени от организма в цукало. За гарнитура те бяха заляти с някакъв жълтеникав прозрачен сос, та приликата беше пълна! Готвачът почувства нещо недобро и веднага се заоправдава:

- Ама той архитектът така ги искаше кюфтетата! Това били пирамиди, той лично ги формира, аз само добавих соса, маслен сос с чесън, както ги обичате!

- Архитектът и този – на крокодилите, заедно с масления сос! – кресна фараонът. – Доведете резервния главен готвач!

Фараоновата заповед бе изпълнена незабавно. Резервният главен готвач дотича толкова бързо, колкото му позволяваха престилката, с която беше препасан, и двата роба, които го гонеха. Докато тичаше, тя малко се събра отпред, оттогава всички готвачи така си носят престилките, за да не може да бъдат гепнати за задните части, ако се наложи да бягат от клиентите си.

- Това тука виждаш ли го?

- Да, Слънцелики!

- Да не съм видял такива кюфтета повече! Никога! Иначе – на крокодилите! Заедно с готвача! Кюфтетата да могат да се ядат с лъжица и да са, да са, абе като топчетата, дето ги търкаля моят скарабей да са, виж го там във вивариума си играе с тях, ама на размер колкото онези части - сещай се кои - на животното, от което са взети! Разбрано?

- Да, Слънцелики!

- Сега обратно в кухнята и прати още от онези морски дарове, дето ги сервираха в началото, със зеления сос... Да видим колко ще изтраеш като нов Главен Готвач!

Докато готвачът обречено шляпаше с босите си крака по коридора, в банкетната зала влезе Царица Номер Седем. Тя застана в няколко кокетни пози, които беше научила от дворцовия художник при...ъъ.. позирането, после се доближи до царствения си съпруг и рече, че след като това блюдо се отменя, програмата може да започне. Дамата плясна с ръце.

Първият номер беше един хипопотам, който беше облечен в поличка, притиснала талията му. Животинката подуши пирамидалните кюфтета и се опита да прилапа едно, за което фараонът го фрасна с чайника, защото това му беше под ръка. Дресирацията хипопотама си спомни, че следващият номер включва крокодил и бързичко изведе подопечната си гадинка, без тя да изпълни танца, за който беше доведена.

Крокодилът не се интересуваше от кюфтета, неговата мечта беше добре закръглен фараон и той се устреми към него. Чайникът пак сработи, а на крокодила му се наложи да изтанцува танца на хипопотама. За награда фараонът му даде съветника по здравните въпроси, когото крокодилът със сълзи споменаваше години наред. Човек с такъв вкус, такъв вкус, разказваше той на другите свещени крокодили.

Третият номер включваше един жираф, който трябваше да танцува гопак, с присядане. Царица Номер Седем беше имала видение за този танц, докато беше използвала стаята на уединението. Но хореографията на жирафа беше нещо недоработена. Той вместо да танцува, се наведе и въпреки че го фрасна един чайник, успя да изяде любимата перука на фараона, заедно с подплатата от лечебни билки против косопад, преди дресьорът му да успее да се качи по врата му и да я спаси.

Това преля чайника, който фараонът държеше. Той ревна така, че ако Асуанският Язовир беше построен, стената щеше да се пропука точно по средата, а маймуните в Горно Конго си изпуснаха следобедните банани.

- Главният жрец тук, сега и веднага, с кошницата с магически амулети!

- Ама вие още не сте видели другите номера, царствени съпруге! Там една свещена крава плете дантели! – тропна с обувката си от посребрена крокодилска кожа Царица Номер Седем и зазвънтя с координираните си сребърни бижута.

Главният жрец дотича на секундата, първо защото беше видял в магическото бронзово огледало какво става, второ защото магическото бронзово огледало беше в ръката му, а той беше застанал стратегически правилно зад вратата на банкетната зала.

- Тази тук да я омагьосаш, тези сребърни люспи да и се залепят завинаги, ама бързо! След това да се изхвърли в Нил, ама не тук, щото ще се натровят свещените крокодили, не и в устието, че там ще се натровят свещените акули, абе изобщо, вижте там с ифритите да я хвърлят в морето, тя и така не може да плува, само по-далеч! Да не съм и видял тъмносинята перука повече наоколо!

В бързането си жрецът нещо обърка заклинанието и Царица Номер Седем получи не само сребърни люспи, но и опашка вместо крака. За късмет на пронумерованата височайша особа, жрецът не беше лош по сърце и искаше да и помогне малко, защото животът в морската среда за една царица вероятно нямаше да бъде лек.

Новият архитект, който получи за задача да построи царската гробница, не беше силен в чуждите езици и не можа да разчете надписите на Яхия. Затова се ориентира за размерите по носилката на фараона, нарисувана на оригиналната скица. Той оразмери фараонското превозно средство, после начерта пирамидата в проекция. Верно, строежът стана мащабен, но пък фараонът заслужено получи място в историята за понесените страдания. От знаменития пир остана една песничка, която дворцовият поет беше съчинил за случая, изначално беше подета с ентузиазъм, после стана нелегална, след като фараонът нахрани с няколко от нейните изпълнители личния си крокодил. Но като всяко забранено нещо, и тя остана в историята и вие можете и днес да я чуete в лека

модификация, поради вмешателството на Дружеството за Защита на Животните и Зелените Бобове. А какво стана с кюфтетата, това е вече тема за друга приказка.

Тук песничката, а вица за кравата, която плетяла дантели в компанията на дружката си до гнездото на слоновете, съм сигурна че го знаете от летните си пионерски лагери!

И защо трябва да отнесеш бан, ако мога да попитам?

Вицът се разказва по всички детски лагери, беше адски популярен по едно време, няма начин някой да го е пропуснал.

Две крави седят на едно дърво и плетат дантели. Покрай тях прелита слон.

След малко едната крава ръчка другата: - Виж, пак прелетя слон!

На третото ръчкане втората крава не издържа, хвърля плетката и казва: - Е, ти не разбираш ли, че те там имат гнездо?

Това е от серията: Два портокала летели на север, попаднали на ято крокодили, попитали колко е часът. Един от крокодилите извадил термометър и ги осведомил, че е сряда.

И не ми казвайте, че не сте ги знаели, щото няма да повярвам! Хеле пък ако ми кажете, че не сте пяли и "Две кебабчета крилати христоматия чета, скелет костите си клати и ги слуша как дрънчат..."